

## Poiana Cămpina

Comuna Poiana Cămpina se află pe malul drept al râului Prahova, în județul cu același nume și este formată din satele Bobolia, Pietrișu, Poiana Cămpina și Răgman. Suprafața comunei este de 15,47 km<sup>2</sup>, iar populația acesteia ajunge la 4.746 de locuitori.

Istoricul așezării se pierde undeva în legendă, împletindu-se cu istoricul mănăstirii din localitate. Legenda spune că, până aproape de sfârșitul veacului al XVII-lea, locurile acestea erau acoperite cu păduri seculare. Pe vremea negocierilor (1687-1688) pe care Șerban Cantacuzino (1678-1688) le ducea cu imperiului în vederea încheierii unui tratat de alianță, pașii tânărului boier Toma Cantacuzino (nepotul lui Șerban) s-au abătut pe aceste meleaguri care l-au cucerit de la început. Așa se face că, spre sfârșitul aceluși secol Toma începe construcția Mănăstirii Poiana, pe care însă, se pare că nu a reușit să o desăvârșească până în 2 iunie 1711, când, ajuns mare spătar, în vremea lui Constantin Brâncoveanu, trece cu întreaga cavalerie a Țării Românești de partea rușilor și, după înfrângerea acestora de către turci, în lupta de la Stănilești (18-22 iulie 1711), este nevoit să ia calea pribegiei pe meleagurile Rusiei, unde s-a și stins din viață după un deceniu.

Tot istoria spune că finalizarea complexului arhitectural ar fi fost opera lui Mihai Cantacuzino, cel ucis de turci în iunie 1716. Astfel după încheierea construcției, Mănăstirea Poiana fost legată de Mănăstirea Sinaia, drept schit al acesteia. Apoi, în jurul mănăstirii, înzestrate de Toma cu cinci moșii, a început să se înfiripeze o așezare propriu-zisă. Se pare că, inițial, ea era situată cam pe unde este astăzi stația CFR. După un timp, din cauza inundațiilor provocate de râul Prahova, locuitorii s-au îndreptat spre dealuri. În anul 1864 au fost împrăștiți 107 clăcași din Poiana. Localitatea este menționată, pentru prima dată, sub numele de Poiana Sării, într-un hrisov din 27 mai 1510, semnat de domnitorul Vlad Voevod. A fost numită apoi Poiana de Prahova și, din 1930, Poiana de Cămpina. Din anul 1930 și până în anul 1989 a fost comună suburbană a orașului Cămpina. Din aprilie 1989, cartier al aceluiași oraș, până în august 1991, când, la cererea cetățenilor și în baza Decretului-Lege nr. 38/1990, a redevenit comună de sine stătătoare.

Comuna Poiana Cămpina este situată în zona colinară a Carpaților Meridionali, pe valea râului Prahova, în apropiere de municipiul Cămpina, la jumătatea distanței dintre Ploiești și Sinaia și la 94 kilometri de capitala București. Se învecinează la est - cu municipiul Cămpina, la sud-est - cu comuna Bănești, la sud - cu comuna Măgureni, la vest - cu comuna Provița de Jos, la nord - cu orașul Breaza, iar la nord-est - cu comuna Cornu. Sate componente: Poiana Cămpina, Răgman, Pietriș și Bobolia.

Ocupațiile de bază ale locuitorilor Poienii de altădată erau îndeosebi creșterea animalelor și pomicultura, dar cu cât ne-am apropiat de vremurile noastre, mulți au ales să muncească în industrie, îndeosebi în cea petrolieră, foarte dezvoltată în această zonă.



În anul 1897 s-a început exploatarea țițeiului în satul Vrăjitoarea (Pietrișul de astăzi) prin săparea manuală a puțurilor de petrol, sub formă pătrată. Această activitate s-a dezvoltat treptat și a adus după sine înființarea unei hale pentru repararea sculelor ușoare, care mai târziu s-a transformat în atelierul de reparat motoare termice. În anul 1908, în cadrul unui congres al petroliștilor, se inaugurează noile construcții, care, împreună cu hala existentă încă din 1899, au constituit începutul Uzinei Mecanice Poiana:

- în anul 1948 - „Uzina de reparat și întreținere a utilajului petrolier, tractoare și motoare grele pentru industria petrolieră, construcții, agricultură și CFR”

- 28 noiembrie 1990 - societate pe acțiuni: „S.C. Petroutilaj S.A.”

Transportul feroviar ia ființa încă din anul 1876, când în Gara Câmpina a apărut prima locomotivă cu aburi. Prin stația CFR Poiana Câmpina, un punct esențial pe traseul București-Brașov, la 16 februarie 1969 trece primul tren cu tracțiune electrică.

Exploatarea apelor minerale începe în anul 1900, când s-a construit și prima instalație de captare a apei sărate. Apele minerale sunt fluoruro-sodice concentrate, bicarbonatate, sulfatate, hipertone, atermale, cu o mineralizare de 194 gr/litru. Aceste băi au funcționat în fostul local al Primăriei, până în anul 1908. Apoi, locuitorul Moise Popescu le amenajează la proprietatea sa. Sunt dotate cu un bazin special, din beton, cabine, un punct sanitar pentru administrarea băilor calde și o clădire de locuit cu restaurant. În anul 1948, băile au trecut în administrarea Uzinei Poiana, care le-a adus îmbunătățiri majore, însă mai târziu le-a abandonat. Astăzi mai există doar izvorul natural de apă sărată.

